

S-a născut în anul 1956 în orașul București, a urmat cursurile școlii elementare în paralel cu școala de muzică a Casei Armatei. După absolvirea liceului teoretic Spiru Haret a urmat Facultatea de Utilaj Tehnologic din cadrul Institutului de Construcții București, secția ingineri. A lucrat ca inginer pe șantierelor patriei patruzeci de ani.

Doina Bârcă

Activitatea literară a început-o încă din anii liceului, scriind poezie sub îndrumarea profesoarei Zorina Regman, soția regretatului critic literar Corneliu Regman. A continuat să scrie în perioada facultății, apoi în clipele de răgaz care i se ofereau cu zgârcenie în periplul șantierelor unde a lucrat în meseria de inginer. Debutul editorial a venit abia în anul 2019, odată cu publicarea volumului de poezie „Călător în Timp” la editura Hoffman. Volumul a repercutat aprecieri din partea criticului Victor Atanasiu, precum și din partea Doamnei Antoaneta Rădoi, redactor șef al revistei „Convorbiri Literare Artistice”, revistă în care au apărut ambele recenzii. A participat la concursul național de poezie „Radu Cârneli”, organizat de Editura Betta și revista „Arena Literară”, în antologia căreia au fost publicate cinci poezii („Antologia poeziei de dragoste 2019”). Anul acesta a publicat volumul de poezie și proză în numerele 12, 13 și 14, al revistei „Convorbiri Literare Artistice” și în continuare volumul de versuri „Lupta cu Timpul” la editura Betta, prefațat de criticul literar Victor Atanasiu. În cadrul festivalului de poezie Nichita Stănescu (martie 2020), a fost editată antologia „Vis cu Nichita”, editura Apollon, unde au fost publicate șaptesprezece poezii. La concursul național de poezie Radu Cârneli, ediția martie 2020, a apărut în antologia Anotimpurile. Este membru al cenaclurilor Literar Ing și Convorbiri literare artistice și Arena Literară. A apărut în revista Rotonda Valahă nr 2 / 2020, în revista Flacăra lui Adrian Păunescu și alte publicații on-line. În prezent scrie atât poezie cât și proză, intenționând să publice un volum de proză scurtă în vara acestui an.

Trenul

În șuierul acut, ce zgură poartă-n fum,
Al trenului ce-aleargă pe drumuri lungi de fier,
Se-ntrec în a străbate zile și nopți pe drum,
Cu zâmbetul pe buze și ochi de viață plini,
Toți pasagerii care, sunt beți de nemurire,
Neștiind că într-o gară se curm-al lor destin.
Un călător coboară prea ostenit de drum;
A-mbătrânind mergând pe-al șinelor duium.

Nimic nu-i cunoscut! Nici prieteni și nici rude!
O liniște ciudată învăluie peronul!
Clădirea e lipsită de glasuri și de zvon;
Lipsește conductorul, iar casa de bilete,
E-o ușă ferecată în ziduri de beton.
Dar iată că apare dintr-un pierdut ungher,
O doamnă elegantă ce pași-și poartă mândră,
Păstrând cadența surdă,
A ceasului ce bate trecutul efemer.
Un vâl cernit și tern pe față îi coboară,
Învăluind-o toată în umbră și mister.
În taină ea așteaptă, anume-un călător,
La braț cu ea să-l poarte,
În lumea neștiută a zilelor ce mor!

Scara

Ne-am cățarat treaptă cu treaptă,
Mânați de gândul împlinirii,
Dar treptele s-au terminat,
Pe un palier aplatizat,
Unde trecutu'-i atârnat!

Motto: „În viață pierdem
ani, iar de la moarte
cersim o clipă”
Nicolae Iorga

Clipa

Nu sunt aici!
Sunt dincolo de nori,
Sunt dincolo de cer,
Sunt dincolo de soare,
Sunt fără de-ntrupare!
Sunt fîca timpului pierdut,
O zână palidă cu glasul ticăit,
Mai nestatornică decît al său trecut,
Mai liberă decît orice minut!
Eu vin de nicăieri,
Mă-ndrept spre nicăieri,
Spre fostul viitor,
Al timpului mosor.
Puterea mea e mare!
Atunci cînd fiecare,
O poate prețui, o clipă doar...
Apoi dispare!

Motto: „Omul nu este
propriul lui prezent. El
este propriul său viitor!”
Constantin Noica

Lupta cu timpul I

Voiam să penetrez tinuturi de opal,
În existența lor difuză,
În care luciul abisal,
Îmi oglindea dorința mea arzândă.
Am vrut s-aduc graunțe de lumină
În intunericul din mine,
Să-mpodobesc ghirlande colorate,
În grota sufletului meu, cu mine.
Și lupta s-a-ntețit pe zi ce trece,
Ideile sunt sulițe-ascuțite,
Se-nfig în mintea mea fierbinte,
Simțind acut oțelul dur și rece.
Îmi picură pe-obraz sudoarea frunții,
Nu știu de voi învinge eu sau el!

*Motto: „Timpul nu trece
mai repede ca altădată,
dar noi trecem pe lângă el
mai repede!”
George Orwell*

Îngerul rățacit

În poala unui munte,
Îmbujorat de soare,
În ochiuri de pădure,
Se-adăpostesc în vale
Colibe rățacite.
Un râu grăbit din fire,
Șăgalnic șerpuieste
Cu glasu-i cristalin,
Ecouri în unire
De clopote celeste.
În patul tufelor umbroase,
Se aciuse o făptură,
Ce peste frunze își găsisese
Culcuș lângă clisură.
Părea căzut din naltul cer
Cu aripi mari rășfrante,
Peste un trup plăpând, puber,
Dar bătuit de vreme.
Pe frunte păru-i năclăit
Lăsa doi ochi păienjeniți,
Mijindu-i printre gene,
Fugarnic licăr încolțit.
Un zâmbet searbăd,
Amăgit în colțul supt al gurii,
Rostea ceva de ne-nțeleș,
În graiul nemuririi.
Părea un înger hărăzit

S-aducă lumii un mesaj
Al entității lui divine,
Ce-n ceruri a dumnezeit!
Privindu-l, părăsit de stele,
Părea un om pe gânduri,
Ce odihnește adâncit în ele,
În dimensiunea altor timpuri.
Doar aripa-i imensă
Trăda a sa natură,
De ființă neumană
Din ceruri coborâtă.
Se-ngeamănă cărarea
Cu râul înspumat
Purtându-și muritorii trudiți
De muncă-n sat.
Și-adulmecând minunea
Găsiră lângă mal
Făptura-naripată,
Pe-al frunzelor viu pat.
Și-i smulseră din pene,
Ca talisman ce dă putere,
Din albul creștet rupt-
Au fire ce bolile urmau să curme.
Bucăți din straie zdrențuite
au dispărut
Nudindu-i trupul și puse jertfe
La troițe vegheau la o
Răscruce vântul.
O boare-i strecură
Prin gene aroma algelor
Din brize și ochii mari,
Uimiți deschise,
Cu-albastrul mării în banchize.
Săgeata din priviri se-nfipse
în golul inimilor mute,
Ce-amestecau mirarea-n frică,
În șoptele din piepturi smulse.
Se sprijini întâi în coate,
Uimit de gloata ce-l privea,
Apoi se îndreptă de spate,
Impunător ca o statuie!
Privindu-i semeția,
Ce trupu-și etala,
Un murmur de uimire și team'-amesteca.
Și mulți credeau în visul,
Ce-i face mai bogați,
Că vor străbate Styxul
Fără a fiamnați.
Credeau că zilele vor curge
Precum Gihonul în Eden
Și miere-n lapte vor aduce,

Cu voia Duhului etern!
Dar îngerul rămase mut,
Ne-nțelegând o iotă
Din corul rugilor tumult,
În strigătul din gloată.
Mulțimea nu știa ce vrea,
Nu-și cunoșteau menirea,
Erau cuprinși de o psihoză
Ce le pierduse firea.
Se risipi o noapte-ntreagă
Fără un dram de pioșenie,
Nici zorii nu aveau să șteargă
Cumplita blasfemie.
Lumina cobora,
Difuză prin norii plumburii,
Diformi, privind o lume ce comfuză,
Separă îngerii de demoni.
Cum îngerul nu se pripea
Să facă o minune
Și niciun om nu mai credea
În dăruiri divine,
Se răzvrătiră toți hulind,
Tăcutul înger denigrând.
Și aruncară-n el cu pietre,
Blesteme și ocară,
Cuțite-nfipite-n vorbe
Menite să îl doară.
Când soarele se întremă,
Scuipând săgeți de foc,
Scăldată-n alb strălucitor,
Făptura se-nălță în zbor,
Ducându-i Tatălui Ceresc,
O mostră de păcat lumesc!

